

Момъкът налъл вода и си тръгналъ.

Миналъ пакъ край човѣчето.

Като видѣло меча и хлѣба, то казало:

— Много добре си направилъ, царски сине, че си взелъ меча и хлѣба. Тоя мечъ победява безбройни войски. А хлѣба изхранва цѣли полкове, и никога не се свършва. Ти си добъръ момъкъ и заслужавашъ тая награда. А братята ти нека стоятъ притиснати между скалитѣ.

Царскиятъ синъ се помолилъ на човѣчето да пустне братята му. То изпълнило молбата му и освободило братята.

Малкиятъ братъ имъ разказалъ, какъ налълъ жива вода и какъ следъ една година ще се върнее за царската дъщеря.

Братята тръгнали да си отидатъ. Минали презъ едно царство, гдето имало война и нечуванъ гладъ. Царьтъ билъ отчаянъ. Малкиятъ братъ отишелъ при него. Далъ му хлѣба и меча. Съ хлѣба царьтъ нахранилъ и войската, и народа, а съ победоносния мечъ сразилъ враговетѣ си.

Царскиятъ синъ си взелъ меча и хлѣба, па тръгналъ заедно съ братята си.

По пѣтя лошитѣ бартя прелѣли скришомъ живата вода въ друго стѣкло, което

взели съ себе си. А стѣклото на брата си напълнили съ морска вода.

Стигнали вкѣщи. Малкиятъ братъ далъ на баща си стѣклото, за да сръбне отъ живата вода. Щомъ пийналъ царьтъ отъ горчивата морска вода, станало му още по-зле. Зопочналъ да охка. По голѣмитѣ братя дошли при баща си и рекли:

— Братъ ни иска да те отрови съ тая горчива вода. Ние ти носимъ истинска жива вода.

Щомъ пийналъ бащата, болестъта му изчезнала.

Той се разсърдилъ на малкия си синъ и го пропхдилъ вънъ отъ царството.

Следъ известно време при стария царъ пристигнали три коли съ злато и скъпоценни камъни за най-малкия му синъ. Изпратилъ ги царьтъ, комуто той помогналъ да нахрани народа си и да победи враговетѣ си.

Тогава стариятъ царъ си помислилъ: „Дали пъкъ моятъ синъ е невиненъ.“ И той се разкаялъ, гдето изгонилъ сина си. Заповѣдалъ да разгласятъ по всички царства, че неговиятъ синъ може да се върне, защото го е простилъ.

Презъ туй време наближилъ деньтъ, когато царската дъщеря трѣбвало да посрещне